

יום	יום לחודש	יום מוה"ר	ליקוטי מוה"ר	ליקוטי הלכות מוה"ר	משנה ברורה מוה"ר	חיי מוה"ר	שולחן ערוך
שבת	ה'	צו:	ריט	חזרה	נט-רס	ב' ג'	
א	ט'	צח:	רב	קיד:	רסא-רסב	ד' ה'	
ב	י'	צח:	רכא	קטו:	רסג-רסד	ו' ז'	
ג	יא'	צט:	רכב	קטז:	רסה-רסו	ח' ט'	
ד	יב'	צט:	רכג	קטז:	רסו-רסה	י' יא'	
ה	יג'	ק:	רכד	קטז:	רסט-ער	יב' יג'	
ו	יד'	ק:	רכה	חזרה	רעא-ערב	יד' א'	

בקרני אדר

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

409 | פרשת תצוה | ח' אדר תשפ"ה

דבר המערכת

התלמיד הקדוש מספר: "כשכתבתי לפניו התורה המתחלת 'כשיש דינים ח"ו על ישראל, על ידי רעקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים' (בליקוטי מוה"ר ח"א י) אמר לי: 'כך אמרתי, שעכשיו נשמע גזירות ח"ו על ישראל והנה הולכים וממשמים לבוא ימי הפורים האלה והיו ישראל מרקדים ומחאו כף ועל ידי זה ימתיק הדינים'. וחזר וכפל דבריו ואמר בפה מלא 'כך אמרתי'.

וכונתו היתה להעיר לבבנו שנדע ונבין שכל דברי תורתו הקדושה, אף על פי שיש בה עמקות גדול ונורא מאד מאד ורזין עילאין וסודי סודות, אף על פי כן עיקר כוונתו שנשמע ונקבל דבריו הקדושים בפשיטות לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתו בפשיטות ובתמימות. כמו למשל, התורה הקדושה הזאת, שנאמר שם שעל ידי המחאת כף וריקודין נמתקין הדינים, הייתה כוונתו כפשוטו,

שיחזקו עצמם לשמוח בימי פורים בשמחה גדולה עד שיזכו להתעורר לריקודים והמחאת כף, ועל ידי זה ימתיקו הדינים. כי כל דברי התורה לא בשמים הוא לאמר שאין מי שיכול לזכות להמתקת הדינים על ידי המחאת כף וריקודין כי אם גדולים בני עליה, רק כל אחד מישראל יש לו כח הזה כשיקיים הדברים כפשוטם **באמת ובתמימות**" (שיחות הר"ן, קלא).

עם ישראל מתבוסס בדם ובדמע, צרות יגון ואנחה מקיפים מבית ומבחוץ רח"ל, עמלק סוער בחוצות מסית ומפתה לכל דבר פשע בסערת דור המבול ודור הפלגה, בפגמי קדושה ואמונה, בצורה אכזרית ביותר. הוא מקרר וממית כל חלקה טובה, ושלוחיו 'תפלצת מנאצת' בתוככי פלטרין של מלך וגרוהים עושים שליחותו ללחום פנים בפנים עם כל הקדוש והיקר בגזירות שמד אשר תצילנה אזניים משמוע, בצרון גמור להשמיד להרוג ולאבד את כל אמונת ונצחיות היהודים מנער ועד זקן טף ונשים. ועלינו נפלה חובת היום בימים הללו 'אשר שָׁבְרוּ אויבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם', לקחת לדינו את כלי ההמתקה הללו שעל ידה עיקר הכנעת כל כח המן עמלק ולא להתחכם כלל, אלא לרקוד ולשמוח ולשוב ולרקוד בתמימות ופשיטות, כי בנפשנו הדבר.

הבה נתחזק בכל עוז ותעצומות לשמוח "בה" וצדיקו האמתיים אשר זה עיקר רפואות הנפשות **מכל מיני חיצים וסמים שבעולם, והיא שפ'ח'ה תמחה את עמלק מקור כל הטומאות שבעולם**" (כוכבי אור, ששון ושמחה, פתיחה).

העורכים

בְּזִכְרוֹן קָדוֹשׁ

"עתה כל המלחמות שלוחמים עם עמלק הוא רק על ידי הזכירה לבד, שזה עיקר המצוה", עצם הזכרון כבר מציל. אם נזכור שאנו בסכנה גדולה שלא ניתפס חלילה בהיסח הדעת במלכות מות זו, הרי זה עצמו יגרום שנעמוד ונצפה ונייחל, וזה כבר יביא להצלתנו. אבל אם נשכח ונסיח דעת ולא נבין שהמלחמה בוערת סביבנו בלי שיעור, ולא נחדד תמיד לעצמנו יסוד זה שכל רצון גשמי טמונה סכנה עצומה ושי"ש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות", כי אז לא יהא בנו כח ח"ו לעמוד ולייחל.

זכרון זה כלול בזכירת מעשה עמלק. התורה מצוה אותנו לזכור ולא לשכוח שעמלק הנו אויב מר שבא במסתרים ובמטמוניות ומשנה פניו לבלי הכר אך מבקש להמית. התורה הנצחית מזהירה אותנו לזכור באויב הנצחי, שמאז היות ישראל לגוי עומד ואורב עלינו לכלותנו ח"ו, והזכרון מזהיר אותנו שלא להסיח דעת ממלחמה זו ולא לשקוע בשנת תרדמה, אלא לעמוד ולייחל ולצפות לישועה תמיד.

ב. בד בבד עלינו לזכור, ש"א אפשר להכניעו ולעוקרו לגמרי **שלא תתבטל הבחירה. רק סוף כל סוף ימחה זכרו**". גם זכרון זה הכרחי ביותר כדי לעמוד ולייחל ולצפות לישועה. אין לתאר כמה רבבות בני אדם רפו ידיהם מצפייה וייחול לישועה מכח זה שלא ראו ישועה מוחלטת וגמורה, ואדרבה, הישועה התארכה כל כך ורוחם רפתה בראותם שהם נלחמים ונלחמים נגד הרע של עמלק מבלי לראות את הסוף.

וכדבריו הבעורים של רבי נתן במקום אחר (ליקוטי הלכות, תפלין ה-י): "**כל התרחקות רוב העולם מהשם יתברך ואובדים מה שאובדים חיים נצחיים ואמתיים, רובם ככולם הוא רק מחמת חלישות הדעת מה שנופלין בדעתם, מחמת שרובם התנסו כמה פעמים שהתחילו קצת בעבודת ה' ואחר כך נפלו למה שנפלו כל אחד לפי נפילתו רחמנא ליצול ועל ידי זה התייאשו עצמן מלהתחיל עוד. וקצתם נתעוררו קצת עוד הפעם והתחילו מחדש או פעמים, אבל אחר כך כשראו שאף על פי כן נפלו אחר כך, על כן נתייאשו בעצמן, מאחר שראו שזה כמה שרצו להתנסות ולכנסו בעבודת ה' ונפלו למה שנפלו רחמנא ליצול, על כן נדמה בעיניהם שנשתה גבורתם להתחיל עוד מעתה. אבל באמת, כל זה הוא מעשה הבעל דבר בעצמו שהוא רוצה להפיל את האדם לידי זקנה ותשות כח ח"ו, כאילו כבר נזקק בחטאיו ובמעשיו עד שאי אפשר להשתנות עוד, ובאמת לא כן הוא**".

מי שלא זוכר היטב את מהות מלחמת עמלק, שהיא מלחמה ארוכה רצופת נפילות ועליות בלי שיעור, ורוחו קצרה מלהמתין ולייחל בבושה על אף הכל - הוא מנוצח לגמרי חלילה. זהו תנאי קודם למעשה: **לזכור, ושוב לזכור, שכן מתנהלת המלחמה הזאת! קמים ונופלים ושוב קמים ונופלים, אי אפשר להכניע את עמלק כפעם אחת ולא במאה פעמים, אבל סוף כל סוף ימחה זכרו, ואשרי מי שעמד בקשרי מלחמה זו.**

המשך בעמוד ד'

"זכור את אשר לך עשה עמלק" - בכל שנה הוא מקיים את המצוה בפשטות, עומד ומכוון אזניו לשמוע כל תיבה מקריאת 'זכור', בזכרונו חרוט המעשה כולו בכתוב בתורה ובדברי חז"ל, אבל הלב יבש, נפשו לא מצליחה להתלהב ולכסוף בקריאה הזאת, הוא לא מבין מה ענין הזכירה הזאת, מה זה נוגע אליו עתה בחיי היום יום, מה זה אמור לעשות בקרבנו...

הבה נתבונן היטב בדברי רבי נתן שמלמד ידיו לקרב ואצבעותינו למלחמה העצומה בעמלק על ידי זכירה קדושה ונוראה זו, שהיא גם יסוד מלחמתנו בהמן עמלק בפורים הבעל"ט.

וכה הם דבריו היסודיים: "**עתה כל המלחמות שלוחמים עם עמלק הוא רק על ידי הזכירה לבד, שזה עיקר המצוה**, כמו שכתוב זכור את אשר עשה לך עמלק, ועל כן קורין בתורה פרשת זכור, והוא מצות עשה דאורייתא, כדי להכניס המחשבה שבמח וכו', לזכור שיש קליפת עמלק שאורב תמיד על כל אחד מישראל בלי שיעור, ואי אפשר להכניעו ולעוקרו לגמרי שלא תתבטל הבחירה, רק סוף כל סוף ימחה זכרו. ולעת עתה צריכים לזכור ולהאמין בזה **למען יהיו עינינו צופיות אל ה' תמיד שיצילנו ממנו ולקיים דום לה' והתחולל לו, לסבול שפיקת דמים**" (ליקוטי הלכות, שבת ז, לב).

דבריו הקצרים קָל רבי נתן הרבה, אך ננסה לגעת בכמה חלקים מהם שהינם הכרחיים ביותר במלחמה זו:

מדבריו הקדושים אנו למדים, שנקודת המלחמה בעמלק היא הצפייה אל ה' שיצילנו מעמלק, והעמידה האיננה בסבלנות לחכות ולייחל לישועה, על אף שבינתיים עמלק מתגבר ומבזה אותנו. את עצם המלחמה עושה כביכול השי"ת בכבודו ובעצמו, "מלחמה לה' עמלק מדור דור", והתפקיד המוטל עלינו הוא: להתחזק לייחל ולצפות לישועה, ולזכך את הדמים העכורים שבנו על ידי ההמתנה והסבלנות, ששופכים את דמנו בקרבנו בבושה על נמיכות מצבנו ואריכות הזמן שבו אנו עדיין דחויים ורחוקים, ואף על פי כן עומדים ומצפים. וכמו שרבינו הקדוש גילה ענין זה (בליקוטי מוה"ר ח"ו 1) שכריתת זרעו של עמלק נעשה על ידי זה [עיי"ש, ובהלכות שבת ה"ז הנ"ל ועוד].

אך כדי שעמוד ונצפה ונייחל בעת ירידתנו, עלינו לזכור היטב שתי יסודות עצומים הכלולים במצות 'זכור': א. "**לזכור שיש קליפת עמלק שאורב תמיד על כל אחד מישראל בלי שיעור**". לרבים נדמה שאין שום מלחמה נטושה סביבם, המן-עמלק הצליח להרדים אותם ולהכניס בהם את ארס ה'לישנא בישא' שלו שהיהו בבחינת 'שֵׁנו מן המצוות' (ראה, מגילה יג). הוא מבלבל את הלב והמח להיות תפוסים באסיפת ממון (ראה לקו"מ ח"א נו-ה) ולהלך כל היום בדאגה מרובה על החיים החומרניים, מבלי לחוש במארב שהוא טומן לנו, לרצות לגזול מאתנו את יקרת חיינו הנצחיים.

עכשו ההתחלה של הגאָלה ותקון כל העולמות הוא מפורים, כמו שמוכן מרמזין דבורי הקדושים של רבנו זכרונו לברכה. (ליקוטי הלכות)

תגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימייל מדי שבוע

הדל"נ 5:06 - נין החמה 5:54 - מוזיק"ש 8:09
צאת השבת 6:19 - צאה"ש לר"ת 6:59

עמלק רוצה להסתיר את הצדיק האמיתי!

ויזנב בך כל הנחשלים אחריך

ואמרו חז"ל שהיה חותך מילות וזורקן כלפי מעלה.

וכך כותב הגר"מ שליט"א באחד ממכתביו:

"מובא מהרה"ק ר' אברהם ב"ר נחמן מטולטשין, שרבינו הק' היה כלול הרבה בבחינת משיח בן יוסף. גם האר"י הק' היה כלול בבחינה זו. ואילו הבעש"ט ז"ע ועכ"ל היה כלול יותר בבחינת משיח בן דוד ובבחינת יעקב.

ואכן יש לשון מרבינו הקדוש שאמר שיש אחד שכלול משני משיחים, ומסתמא עולה זה על עצמו - כמו שגילה קודם שאמר המאמר בליקו"מ (סימן טו) שמדבר שם מתרין משיחין - כי הרי המאמרים בספר ליקוטי מוהר"ן הם מעלת קדושת רבינו הק' בעצמו, והוא ומאמריו חד הם, וכשלומודים אותם לומדים את עצם אור קדושת רבינו.

כשמגרישין כל זאת, אזי טועמין טעם גן עדן מכל מאמר ומכל סיפור ושיחה, ולא דבר ריק הוא. ואם הוא ריק - הוא "מכמ", היינו מהרע, מהקליפות המורדים במלכות, המחטיאים את האדם, ועד כמה שהקליפות לא מצליחים - לכל הפחות מסתירים את האמת, והם הרשעים העושים לעצמם שם טוב בארץ ועי"ז מחטיאים את הרבים, ולהם מסייע הבע"ד בכל כוחותיו, וכידוע בימינו אנו בעו"ה.

ובליקוטי הלכות מביא עוד תכסיסים שמקורם מהבע"ד, כגון, כי יש צדיקים שיש בהם בחינה של שם השם, כלומר שיכולים לגלות שמו ואלקותו בעולם, ויש שיש להם מעט שם השם... ויש יותר ויש יותר ויותר. והבע"ד המחטיא בערמתו, יודע שהקדושה סוף כל סוף מתגברת, ומפחד שהצדיקים שבהם תלוי תיקונו כל נשמות ישראל ותיקון כל העולמות לתקן עולם במלכות שד"י, אמנם יתקנו את העולם - אזי הבע"ד מעלה ומפרסם יותר את הקטנים במעלה, כדי שלכל הפחות יסתירו את אור הצדיקים הגדולים, שהם אורו של הקב"ה. וזה בחינת הנאמר בעמלק בחז"ל חתך זנבות וזרקן כלפי מעלה".

(אוסף מכתבים, מכתב כז)

וז"ל מוהרנ"ת בליקוטי הלכות, בקיצור נמרץ:

"וזאת הקליפה הרעה שהוא המן עמלק, כל תבולותיו וכל מלחמתו הוא להסתיר ולהעלים שם הצדיק האמת הזה, שהוא הראש בית האמתי. כי קליפת עמלק מרוצה שיתקרבו ישראל לכל הראשים שבעולם; לא מבעיא הראשים של הסטרא אחרא ממש שהם עיקר שם הטומאה כמו ראשי הכתות של הפילוסופים והאפיקורסים ימח שם, בוודאי הן הוא משוש דרכו, ועל זה מניח עצמו בוודאי לאורכו ולרחבו. אלא אפילו ראשים שיש להם חלק בקדושה, שהם אנשים כשרים קצת, ואפילו אם הם צדיקים רק שיש בהם עדיין איזה אחיזת הרע ואין להם כח להוציא את ישראל מרע לטוב, על כן מרוצה עמלק שכל אלו הראשים יהיו גדולים ומפורסמים בשם גדול בעולם, ויהיה להם התנשאות גדול, וכל כוונתו הרעה רק כדי להעלים על ידי זה שם הראש בית האמתי שהוא הראש של כל הראשים שבעולם, שעיקר תיקון כל בני העולם לשוב לה' יתברך הוא על ידו דייקא. וקליפת עמלק כל מלחמתו להעלים ולהסתיר שמו של זה הראש בית דייקא"

(ליקוטי הלכות, שבת ט, ה)

שבת זכור בעיר עכו!

הפורים. וכפי שמרומז בפסוק "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים" שעולה בגימטריא "שבת זכור בעיר עכו".

ובהיות רבינו שם בעיר עכו בשבת זכור, היו שם פחדים גדולים ונוראים מהאויבים שלא יבואו לשחוט ולהרוג את כל התושבים יחד עם היהודים אשר בהם. ולכן תראה נפלאות שהתיבות "שבת זכור בעכו" עולה בגימטריא "שברו איבי היהודים לשלוט בהם".

ובפרט, אם תוסיף גם את השנה המדויקת שבה שבת שם רבינו בשבת זכור, ותחשב את הגימטריא של "שבת זכור תקנ"ט בעכו" יתווספו גם ב' תיבות של הפסוק, ויעלה בגימטריא "ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם". וב"ה אשר ניצולו היהודים, ורבינו הק' בתוכם, בניסים ונפלאות.

עוד תראה נפלאות שתיבת "עכו" עולה בגימטריא "והיהודיים" אשר הוא ה'כתיב' במגילת אסתר פרק ט' פסוק י"ח (ואשר עליה אמרו בירושלמי שגם אם קרא כמו הכתיב אין מחזירין אותו, וכן נפק בשולחן ערוך הל' פורים סימן תר"צ סעיף י"ד).

[ואם תעייין שם בפסוק זה תראה שהוא מדבר על היהודים אשר בשושן, אשר נחו ר' ביום ט"ו ולכן עושים 'שושן פורים' ביום ט"ו. וענין זה שייך ג"כ לעיר עכו, כי כבר ידוע שעיר זו היא אחת מערי הספקות, אשר היא ספק מוקפת חומה מימות יהושע בן נון, ולכן נוהגים 'היהודיים' הדרים בה לעשות גם את שושן פורים כדת היום].

והנה, כל אשר יזכה להיות שם בשנה זו בשבת זכור, אין קץ למעלתו. כפי שמרומז במגילה בתיבות: ככה "יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו", אשר עולים בגימטריא "שבת זכור תשפ"ה בעיר עכו".

ואכן מפני כך כמעט שהתארגנה קבוצה מאנ"ש לשבות שם ב'שבת זכור' דהאי שתא. אך אחר כמה קשיים בארגון ה"שבת התאחדות", עלינו לאחד מגדולי המקובלים שליט"א, אשר עשה במיוחד "שאלת חלום" עבור קוראי גיליון זה, ויהי בבוקר ותיפעם רוחו בהיגלות לו הפסוק "תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי" מרמז בכפליים שאין לנסוע האי שתא לשבת זכור בעכו. כי גם התיבות "תנתן לי נפשי בשאלתי", וגם התיבות "נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי", עולים [כל אחד מהם] בגימטריא "שבת זכור תשפ"ה אין לנסוע לעכו". והוא פלאי!

ונסיים בזה, כי אין קץ לדברי רוח. והעיקר הוא, שנזכה לשיש ולגיל ולשמוח בשבת זכור ובימי הפורים, כל אחד בעירו ומקומו, משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר.

א פריילאכן שבת זכור, און א פריילאכן פורים!

לקראת שבת זכור וימי הפורים, אמרנו להקדיש את מאמרינו לנגינת העיר "עכו" השוכנת על חוף הים הגדול.

עיר זו אינה מוכרת כל כך בימינו לאנשי הישוב הישן, מאחר שעדיין לא נבנה שם אפילו פרויקט אחד של אנ"ש. ואם לא די בכך, הרי שאין שום קברי צדיקים ידועים בעיר זו, שכן מחמת שהעיר עכו היא ספק אם היא נכללת בקדושת ארץ ישראל, לכן לא נטמנו בה צדיקים מפורסמים.

[ואף שיש כמה מקורות על כמה צדיקים גדולים הטמונים בה. וכגון: יש כמה ספרים קדמונים שכותבים שבשער העיר קבור אלעזר החשמונאי, וכן י"א שקבור בה אחד מבעלי התוס', הר"ש משאנץ (כנזכר בשר"ת הרמ"א סימן ל"א, בהערות המהדיר), ועוד. אעפ"כ אין קברים אלו ידועים ומפורסמים ולא נודע אים].

וכל זה גרם שעיר זו אינה מפורסמת כל כך בין אנ"ש, וכמעט שאין דורכת שם רגלו של אחד מהם.

אלא שאעפ"כ בהגיע שבת זכור, נזכרת העיר לטובה ולברכה אצל חסידי ברסלב. שכן, בשבת זכור היחידה בה שהה רבינו בארץ הקודש, שבת בעיר עכו!

היה זה בשנת תקנ"ט, בהיות רבינו הקדוש בארץ הקודש. יצא לביל ישישי בזריזות מעיה"ק טבריה תובב"א, וסמוך לקבלת שבת הגיע לעיר עכו, שם שבת בשבת זכור. וכמסופר בספר שבחי הר"ן:

"ויצא משם בערב שבת קודש פרשת זכור, והלכו כל הלילה עד שלש שעות קודם קבלת שבת, אז באו לספר של עכו. ושלחו הטלמטש (סוכן הנסיעות) שיקח אותם על הספינה, ובא והשיב, שאי אפשר בשום אופן ליקח אותם מחמת שכבר הספינה מליאה מהאנשים שנכנסו לשם יותר מדאי. והוכרחו רבינו ז"ל עם האיש שהיה עמו להיכנס לתוך העיר עכו לשבות שם פרשת זכור" (שבחי הר"ן ח"ב, כ).

והנה, אין לנו רשות לגלות עתה את סוד העיר הזאת, רק נוכל לרמז מרחוק כמה רמזים מתוך מגילת אסתר, למען נבין עד היכן קשור סוד עיר זו עם מחיית עמלק של שבת זכור ופורים.

ובתחילה נזכיר רמז נורא ואיום, והוא: שהתיבות "עיר עכו" עולה בגימטריא ימי "הפרים האלה". וכן הוא בגימטריא תיבת "שלום" אשר זהו עיקר אור המגילה הנקראת "דברי שלום ואמת", וכן אורו של מרדכי הצדיק שנאמר עליו "דובר שלום לכל זרעו". ומכל זה נבין עד כמה עיר זו קשורה בחד קטירא לסוד ימי הפורים.

וכאשר מקדימים לשבות שם בשבת זכור, נמשך כבר אז אור

פנינים מאירים וחידושים מזהירים מלוקטים מספרי גדולי הצדיקים ז"ע מתוך רשימתו של הגר"ם שכטער שליט"א אשר ציין ורשם לפניו לזיכרון.

לקט ספרי"ם

פרשת תצוה - זכור

ועמלק הוא מתחת השמים והתורה ולומדיה הם מעל השמים

כי מחא אמחה את זכר עמלק מתחת השמים (שמות יז, ד). כל כוחו של עמלק הוא מתחת השמים [הוספת הגר"מ - בתוך הטבע, וכשמתחברים למעלה מהטבע ע"ז הוא נמחה]. אבל תורה היא למעלה מן השמים, כמו שאמרו חז"ל (שבת ל, ב) על הפסוק (קהלת א, ג), מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש, ומבארים, 'תחת השמש' הוא דאין לו, קודם שמש והיא דברי תורה יש לו. ולכן כיון שבשעת מלחמת עמלק רפו עצמן מדברי תורה, ירדו למטה מן השמים, אז נתגבר עמלק שהוא מתחת השמים.

מגדולי החסידות האדמו"ר מסוכטשוב עמוד קמא

פרשת תצוה חל בשבוע של ז' אדר הסתלקות משה

ואתה תצוה וגו' (שמות כז, כ). ומתחלה נבאר למה לא נזכר שמו כי הנה חל סדר תצוה בשבוע שחל בה ז' אדר הוא בחינת הסתלקות משה ולכן לא נזכר שמו בסדר פרשה זו כי נסתלק משה אך הוא בהעלם בתורה.

מאור עינים פרשת תצוה עמוד קיד

ברכת שהכל נהיה בדברו על המים

יש דין מיוחד בברכת שהכל על מים

השבוע למדנו בשולחן ערוך (סי' רד) מה הם הדברים שברכתם שהכל, יש שמברכים עליהם שהכל משום שאינם גידולי קרקע כמו בשר ביצה וגבינה כמהין ופטירות, ויש שהם כן גידולי קרקע אבל כיון שאין בהם חשיבות של פרי כמו פת שעייפשה ונובלות וכדומה ברכתם שהכל. והנה אחר סידור כל הדברים שברכתם שהכל מביא המחבר (שם סי' ז) ההלכה של 'השותה מים לצמא'. ומשמע מסידור הדברים שברכתם שהכל שמברכים על המים היא דין מיוחד ואינו נכלל בשאר דברים שאינם גידולי קרקע שמברכים עליהם שהכל.

וכן יוצא מפורש גם במשניות בברכת פרק' כיצד מברכין (פ"ו מ"א) שמתחילה מונה התנא את כל הדברים שברכתם שהכל בלי להזכיר מה מברכים על שתיית מים, ובסוף הפרק מביא המשנה מחלוקת רבי טרפון וחכמים, דלשיטת רבי טרפון אין מברכים כלל על המים, ולשיטת חכמים מברכים שהכל, ואנו פוסקים כחכמים שמברכים שהכל גם על המים.

הטעם לפי שמים אינו מזין

למעשה בחידושי הריטב"א (ברכות מד. ד"ה מתני') עמד בזה ומפרש הטעם שנשתנה מים משאר דברים שאינם גידולי קרקע, לפי שמים אינו מזין את האדם כשאר דברים, רק שובר את הצמאון.

כל ברכה הוא על דבר שמתחדש ומים אינו מתחדש

אפשר להוסיף הסבר על זה, שכל דבר שיש בו כח הזנה להזין את האדם מתחדש ונפסד ואינו מתקיים הרבה זמן, הן צמחים מגידולי קרקע והן בשר ודגים מבעלי חיים, כל כח ההזנה צריך שיהא בו חיות, וכל דבר שיש בו חיות אינו מתקיים והולך ונפסד. ולכן מים שהיא דבר שעומד וקיים תמיד מששת ימי בראשית אין בו כח הזנה, רק מרווה את צמאון האדם ומוסיף לחלוחית בגוף שנחרך והולך ממנו במשך הזמן.

והנה ידוע שנחלקו הראשונים מהו הפירוש של ברוך אתה ה', החינן (סי' תל) כותב שאין הפירוש שאנו מברכים את השי"ת ומוסיפים לו ברכה, שהוא אינו צריך לשום תוספת חלילה, כי הוא האדון על הכל, וכל הברכות הוא מחדש אותן ומצאיאן מאין, ומשפיע מהן שפע רב באשר תהיה שם רצונו הטוב, אלא 'ברוך' הוא 'תואר', כלומר שהוא הודאה שאנחנו מודים שהוא כולל כל הברכות. ע"כ. ומאידיך הרשב"א (ח"ה סי' נא) כותב שלשון 'ברוך' אינו תואר אלא לשון 'תוספת וריבוי', כמו ברכות המים, שבזה שאנו מודים ומכירים בטובתו נעשה הוא יתברך מבורך בפי כל הבריות, ומכח זה שאנו מברכים אותו הוא מתמיד לברך אותנו ולהרבות עלינו מטובתו. ועל פי דברי הרשב"א אפשר לומר שלא שייך לברך ברכת הנהנין רק בדבר שצריך תוספת

שתי מנות בכלי אחד

בשו"ת תורה לשמה (סי' קפט) **מבעל הבן איש חי** מחדש שהמניח שני מנות בכלי אחד אינו יוצא מצות משלוח מנות, שהכלי מצרפם וחסוב כמנה אחת. וכן פסק בספרו **בן איש חי** (פר' תצוה אות טז).

חידושו מבוסס על מה שפסק הרמב"ם בהלכות שבת (פ"ב ה"א) שהמוציא בשבת קופה מלאה חפצים, ולא הוציא כל הקופה רק רוב הקופה פטור, לפי שהכלי משים כל שיש בו כחפץ אחד, ועדיין אגד הכלי בידו. ע"כ.

אמנם חידושו זה לא מצינו בשאר פוסקים, וגם הדמיון אינו מובן, דבאיסור הוצאה מרשות לרשות הטעם שצריך יוציא כל החפץ מרשות אחד למשנהו וכל זמן שאוגדו בידו אינו נחשב כהוצאה לגמרי מרשותו, ולכן אם שני דברים מונחים בכלי אחד נחשבו שאוגדו עדיין בידו שלא יצא לגמרי מרשותו. ומה זה קשור למצות משלוח מנות. וכן פסק **בשו"ת שבט הלוי** (ח"ג סי' צו אות ד) שאין זה לדינא, ושכן נוהגים ששולחים גם בכלי אחד.

אפשר להסביר סברת הבן איש חי כך; במשלוח מנות יש ענין מיוחד 'לשלוח שני מנות', ולא רק 'למסור שני מנות', וכפי שמצינו **המשנה ברורה** (סי' תרצה סק"ח) **שבתשובת בני ציון** הסתפק אם צריך שליחות. והטעם בזה שיש חילוק בין מתנות לאביונים למשלוח מנות, דמצות מתנות לאביונים עיקר הייעוד היא בשביל העני שיהיה לו די סיפוק, ובכל מצב שיגיע לידו קיים את המצוה, ויש בזה מעלה של מתן בסתר כמו כל מצות צדקה. אבל

משלוח מנות עיקר הייעוד היא לשלוח מתנות מאחד לחבירו כדי להרבות רעים ולשמוח ביחד, ובוזה יש מעלה להודיע מי השולח כענין שאמרו חז"ל (ביצה טז.) הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו, ולכן נאמרה מצוה זו בלשון 'משלוח' שעיקר המצוה בזה היא גם עצם השילוח ולא רק שיגיע המנה לידי המקבל. (וכ"ה לשון הפסוק נחמיה ח' ו' ולשון המשנה ביצה פ"א מ"ט).

ולפי זה נראה שהטעם שצריך שתי מנות אינו שבביל שיהיה להמקבל די סיפוקו להיום ולמחר, אלא שבביל להראות שהשולח רוצה לשלוח מתנה מכופלת, שבזה מגביר את האהבה והידידות עם המקבל. ולכן צריך שיהא מוכח ששולח לו שתי מתנות, ולא מנה אחת פעמיים, וכשהם נמצאים בכלי אחד הרי זה נראה ששולח לו רק מתנה אחת. **ובאשט אברהם מובטשטש** (סי' תרצה ס"ב) הסתפק מטעם זה שאולי צריך שיהיה משלוח מנות משני מינים, ואינו יוצא בשני מינים שוות. וכן פסק **הערוך השולחן** (שם סי' ד).

ואפשר שגם הבן איש חי לא החמיר רק אם אין כל מנה חשוב לעצמו, שאז הכל מצרפם למתנה אחת. אבל אם כל מנה חשובה לעצמה אין הכלי מגרע. וכן כתב **בשו"ת התעוררות תשובה** (ח"ב סי' ד אות ד) דרך דברים קטנים כמו אגוזים בכלי גדול יתכן שנחשב למנה אחת. ולפי זה מי ששולח קומפוט של סלט פירות בכלי, או טישולנט עם גירסים ובשר ותפול"א נחשב הכל כמנה אחת. (וכ"כ בבאה"ט סק"ז וערוה"ש שם סט"ו ויז).

בדחן שברין שהכל נהיה בדברו בשבע ברכות

והנה לפי שיטת העצי ארזים יש להעיר בדבר המצוי בשמחת חתן וכלה, שלפעמים לאחר שגמרו לברך ברכת המזון טרם שכיבדו את המכובדים באמירת שבע ברכות, עומד איזה בדחן מהמסובים ומברך בקול שהכל נהיה בדברו לשמח את העם. ולפי שיטת העצי ארזים אין לעשות כן שאפשר שעל ידי זה נפטרו מברכת שהכל ברא לכבודו.

אמנם באמת נראה דגם לשיטת העצי ארזים כיון שלא התכוין להוציא את החתן והמסובים בשבע ברכות לא יצאו, אך הוא בעצמו אין לכבודו בברכת שהכל ברא לכבודו.

ובשו"ת מנחת שלמה (ח"א סי' י"ח אות י"א) כתב יותר מזה, שפעם אחת טעה גדול אחד בעת סידור קידושין וביקר על היין שהכל נהיה בדברו, ותיכף נזכר וחזר וביקר בורא פרי הגפן, והסביר שאף שלעולם ברכת שהכל פוטרי יין, במסדר קידושין אינו כן, לפי שנוהגים שאין שותים מיין של החופה רק החתן והכלה ונמצא שהמברך הוא שליח של החתן, ואם המסדר קידושין שינה מדעת השולח, יכול החתן לומר לו לתיקוני שדרתיך ולא לעוותי לצאת בברכה של בדיעבד ובטלה השליחות, ועל כן צריך לחזור ולברך.

מששת ימי בראשית ובא עתה לידי ביטוי בזה שהאדם יכול להרוות צמאונו, הוא דומה לברכת שהכל ברא לכבודו שמברכים על התגלות הכבוד שברא הקב"ה בששת ימי בראשית.

הוכחה שברכת שהכל הוא ברכה גם על דבר שאינו מזין

אמנם באמת נראה שכל זה הוא רק לפילפולא, ומעיקר הדין ברכת שהכל על המים נחשב כברכת הנהנין גמורה, אף שהמים אינם מתחדשים ומזינים. והראיה שהרי גם 'מלח' אינו דבר המזין, כפי שנפסק שאם מברכים בורא מיני מזונות על כל הדברים יוצאים בדיעבד חוץ ממים ומלח, שמים ומלח אינם מזינים (ביהל"ט סי' קסז סי' ד"ה במקום). ואף על פי כן לא מצינו שחלק רבי טרפון על מלח שמברכים עליו שהכל, ובגמרא (מ"ג) נשנה מלח שברכתו שהכל עם שאר הדברים, וגם המחבר בשולחן ערוך הביא מלח עם שאר הדברים שמברכים עליהם שהכל, ועל כרחך שנחשב ככרכה גמורה. ואם כן הוא הדין מים נחשב ככרכה גמורה.

וכן משמע ממה שנפסק **בשולחן ערוך** (אה"ע שם) שבמקום שאין יין אפשר לברך שבע ברכות על שיכר, ואין חוששים שברכת שהכל נהיה בדברו יפטור ברכת שהכל ברא לכבודו, ואין זה נחשב ברכה מעניין אחד.

ורבינו, שמתחדש כל הזמן והולך ונפסד. אבל מים שהוא דבר הקיים תמיד לא שייך על זה לשון תוספת וריבוי, ולכן היה סברא שלא לברך עליו ברכת הנהנין (וע"ע סוף אדרא זוטא עה"פ ברכה על כי שם ציוה"א את הברכה).

ברכת שהכל היא אמירה ולא ברכה

והנה בספר **אוצר י"ד החיים להגאון מבוסקא ז"ל** (סי' תת - נפטרי שנת תרצ"ח) דייק מלשון המשנה שכתוב 'השותה מים לצמא' אומר שהכל, ואינו כותב 'מברך שהכל', שברכת שהכל אינו נקרא ברכה אלא אמירה, וכעין מה שאמרו בגמרא (פ"ג) על ברכת בורא נפשות שנקרא 'ולא כלום', דגם ברכת שהכל נגד שאר הברכות נקרא ולא כלום.

והנה אף שבפשוט דברים מוקשים מאוד, שהרי בכל המשניות בפרק כיצד מברכין נכתב לשון אמירה; 'כיצד מברכין על הפירות על פירות האילן אומר... שעל היין אומר... שעל הפת הוא אומר...'. ואין זה לשון מיוחד רק במים. וגם בגמרא אמרו רק על ברכת 'בורא נפשות' ולא כלום, ולא על ברכת שהכל. מכל מקום יש לכיון את דבריו על פי ה"ל, דברכת שהכל על מים נחשב כברכת בורא נפשות, שהרי שנחשב ולא כלום לגבי שאר ברכות, שהרי לשיטת רבי טרפון ברכת המים הוא רק בורא נפשות, והטעם הוא כאמור לפי שהוא דבר שקיים תמיד מששת ימי בראשית ולא שייך בו ברכה של ריבוי ותוספת.

יש לפנינו מים ודבר המזין על מה יברך

לפי דבריו יוצא חידוש דין, שמי שיש לפניו מים או שאר דבר המזין, עדיף לברך על דבר המזין ולא על המים, שברכת המים נחשב לאינו כלום כלפי דבר המזין. אבל לא מצינו כזאת בפוסקים.

האם ברכת 'שהכל נהיה בדברו' פטור ברכת 'שהכל ברא לכבודו'

ולפי דברים אלו ניתן להסביר החידוש של בעל **עצי ארזים** (אה"ע סי' סב סק"ג) שכתב שאין לברך ברכת שבע ברכות בחופה על שיכר, שאם מברך שהכל נהיה בדברו על שיכר שוב אינו יכול לברך שהכל ברא לכבודו ששניהם מענין אחד. **ובספר ראש פינה** (בשול"ע על הדף) כתב דלכתחילה יש לחוש לזה. וכן מצינו **במאמרי הרשב"י להאריז"ל** (פרקי אבות פ"ד) שיש שייכות בין שני ברכות אלו.

ולכאורה אינו מובן, דברכת שהכל נהיה בדברו הוא ברכת הנהנין על שם הפסוק בדבר ה' שמים נעשו, שמברכים להשי"ת שברא מים אלו. ואילו ברכת שהכל ברא לכבודו הוא ברכת השבח לכבוד הנאספים על שם הפסוק כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצאתיו אף עשיתיו. אמנם לפי האמור יש לומר דכיון שברכת שהכל אינו על חידוש יצירה כמו שאר ברכות הנהנין שמברכים על הפירות שצמחו ועל המזון שנחדש, רק משבחים להשי"ת על בריאת המים שכבר היה והכין

השתפכות הנפש

מתוקים מענין התפילה, הן לגבי שיחה בינו לבין קונו, והן לגבי תפילה, ממש מתוק מדבש. ואם לא קובעים שיעור ללמוד את הדיבורים של רביה"ק על עצת ההתבודדות, עלולים לשכוח את חשיבות עצה קדושה זו.

וחשבת, שכל יהודי אוכל ג' סעודות ביום, ומהראוי היה שבאחת מהסעודות יהיה ספר זה על השולחן, והזמן גרמא שכשעוסקים במזונא דגופא, יתעסקו אז גם במזונא דנשמתא. כי הלוא התפילה היא מזונא דנשמתא, ומזונא של כל העולמות, מזונא של כל העולמות, וכיכול מזונא של הקב"ה כביכול. וכמו שרבינו אמר שזהו הסוד שאסור לאכול מזון גשמי לפני התפילה, היות והתפילה היא מזון דקדושה לכפי מעלה. וזהו דבר מבהיל.

והדברים אמורים הן לאלו שנעשה להם התרשלות בעצה זו, והן לאלו שאוחזים בעבודה קדושה זו, שבכותב הלימוד הקבוע בספה"ק 'השתפכות הנפש' יזכו להתחדש בעבודת התפילה ושיפכת הלב בינו לבין קונו, שיזכו לעשות שינוי של ממש לרומם את תפילתם והתקשרותם לאבינו שבשמים השומע תפילת עמו ישראל ברחמים.

לאחר נישואי למדינת בכולל אברכים שעמד בהנהלת חמי זצ"ל, ולמדו שמה אריות ובעלי תריסין, והיה לי אז סדר לימוד בספר 'השתפכות הנפש', שהיה טמון בכיסי, ובזמן הקבוע הייתי מוציא ולומד בו לפי הסדר. אחד מחשובי הלומדים בכולל שם עינו עליי, בראותו שאני קובע שיעור בספר הזה, ותהה מה מצאתי בספר הזה יותר משאר ספרים, וטען שיש עוד הרבה ספרים נפלאים שמעוררים על מעלת התפילה, ומבארים את יסודות התפילה וכו' וכו'.

לא עבר זמן רב, ושוב הזדמן לי לדבר עם אותו אדם חשוב על עניני תפילה. ואז אמרתי לו: בבקשה ממך, טול נא ספר זה ועבור עליי. ואכן הלה נעתר לבקשתי ולמד בספר הזה.

לאחר מעשה שאלתי אותו: הגד נא האמת, האם מצאת פעם איזה ספר הנותן חיזוק לתפילה יותר מן הספר הזה? ובעל כרחו הודה על האמת בפה מלא, ואמר לי: הצדק איתך, כי ספר זה הוא החיזוק הטוב ביותר להשתפכות הנפש בעבודת התפילה לקל חי.

לרגל יום פקודתו של מחבר הספר 'השתפכות הנפש', ה"ה החסיד הקדוש רבי משה יהושע בן הרב החסיד רבי אשר זעליג בז'לאנסקי, המכונה **רבי אלטר טעפליקער**, שנהרג על קידוש השם וספר תורה בידו, ביום ערש"ק י"ב אדר ב' תרע"ט, ה"ר.

ידוע שכל הצדיקים הפליגו במעלת השיחה בינו לבין קונו, אבל רביה"ק הרבה לדבר על זה והורה לנו והזהיר אותנו כמה וכמה פעמים להשיח לפני השי"ת בכל יום, את כל מה שכואב ומעיק לבבנו ועל כל מה שעובר עלינו ברוחניות ובגשמיות, ולהתפלל ולבקש מהשי"ת על כל הצטרכויותינו, על כל מה שאנו צריכים בין בגשמיות ובין ברוחניות, לעצמנו ולמשפחתנו ולזולתנו.

ורביה"ק בעצמו עסק בזה מילדותו עד יום הסתלקותו, ואף אמר שכל הצדיקים לא באו למדרגתם אלא על ידי שפכו ליבם בהתבודדות ובדברי תחנונים.

וכה כתב מוהר"ת: "שמעתי בשמו שהיה מדבר עם אחד מבני הנעורים, והיה מחזק אותו מאד מאד בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו בלשון שמדברים בו. ואמר לו, ובתחילה זה היה עיקר התפילה, מה שהיה כל אחד מדבר מה שבלבו לפני השם יתברך בלשון שהיו מדברים בו, כמבואר ברמב"ם בתחילת הלכות תפילה (ה"א הל' א-ד), עיין שם שמבאר שם זאת היטב, ובתחילה היה זה עיקר התפילה. [וזהו לשונו של הרמב"ם שם: מצות עשה להתפלל בכל יום וכו', אלא מצוה זו כך הוא, שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום וכו', אם היה רגיל מרבה בתחינה ובקשה, ואם היה ערל שפתיים מדבר כפי יכלתו ובכל עת שירצה, על אחר כך ראו אנשי כנסת הגדולה וכו' ותקנו סדר התפילה, ע"ש. אבל עכ"פ מדינא זה עיקר התפילה, על כן גם עכשיו שמתפללין סדר התפילה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה, טוב מאד להאדם להיות רגיל להתפלל לפני השי"ת תחינות ותפילות ובקשות מלבו בלשון שמבין שיזכהו השי"ת לעבודתו באמת" (שיחות הר"ן את רבט).

כלומר, שבתפילה כזו, שכל אחד מדבר לפני הקב"ה דברי תחנונים על העובר עליו בפרטיות, היה מנהגם של כל ישראל מקדמת דנא, וזו היתה עיקר התפילה בטרם שתקנו אנשי כנסת הגדולה את שלושת התפילות הקבועות, והיא היתה התפילה העיקרית מקדם. אמנם כשראו אנשי כנסת הגדולה שאי אפשר לעמוד בזה, שכל אחד יקבע תפילה לעצמו, עמדו ותיקנו תפילות קבועות לכל, שכולם יאמרו בפייהם את המילים שהם תיקנו לומר בכל יום ושלוש פעמים ביום. אולם, אומר רבינו, גם לאחר שתיקנו חז"ל את שלושת התפילות הקבועות, התפילה הקדומה לא התבטלה, וכל אדם צריך להשיח את לבו לפני השי"ת בכל יום, ושיקשר את עצמו ואת כל מעשיו להשי"ת, היינו לבקש ולהתחנן על מה שחסר לו ומה שהוא צריך, לו ולבני ביתו ולכל התלויים בו.

אמנם, העצה להחזיק בעצה האמיתית הנכונה הזו בקביעות, הוא על ידי לימוד ספר 'השתפכות הנפש' בקביעות. כי יש שם כאלו דברים

המשך מעמוד א'

וכן מגלה לנו רבי נתן שם: "מלחמת עמלק הוא מלחמה ארוכה מאד מאד, ועיקר הוא מלחמת היצר שהוא קליפת עמלק שאורב על האדם תמיד ורוצה להפילו לגמרי ח"ו, ועיקר הכנעתו הוא התחזקות, שבכל מה שעובר על האדם כל ימי חייו יהיה חזק מאד לבל יפול משום דבר, וכל נצחון המלחמה הוא כשחזק בדעתו בלבו הצדיק לאחוז את עצמו ולעמוד בקושי המלחמה בכל מה שיעבור עליו, כי כל זמן שאינו מייאש עצמו ומחזק עצמו להתחיל בכל פעם מחדש ועוסק עדיין במלחמה זאת שעיקר הכלי זיין הוא תפלה, נקרא נוצח את המלחמה, כי באמת לה' המלחמה, כי אי אפשר להאדם בעצמו לנצחו וכמו שכתוב מלחמה לה' בעמלק מדור דור, רק שהאדם חייב לחזק את עצמו ולעורר את עצמו בכל פעם מחדש לבלי להיות נסוג אחור ממלחמה הזאת ולבלי לייאש את עצמו בשום אופן" (ליקוטי הלכות, שבת ז, נד).

זהו גם הגילוי של "ואנכי הסתר אסתיר" קדושת פורים לדורות: מצד אחד שנזכר שיש מלחמה, גם משמזמינים אותנו לסעודת היצר, שלא הנהג מסעודתו של אותו רשע אלא נצא ברחובה של עיר לזעוק זעקה גדולה ומרה ונדע שהיצר אורב עלינו בכל שעה בלי שיעור. ומצד שני, 'להודיע שכל קויו לא יבוש ולא יכלמו לנצח כל החוסים בו', לעורר בלבנו כח לייחל ולצפות לישועה על אף כל המעברים העצומים, ולהאמין באמונה שלימה שגם כשנראה שאפסה תקוה והכל חתום וגמור לאבדון, אבל אם נייחל ונצפה נראה לבסוף בכריתת הרע והצלת הטוב, במהרה בימינו אמן.

קהילת חסידי ברסלב
 מייסדו: רבינו הרה"ק ר' ישראל אריה שנייד
 מנהל: רבינו הרה"ק ר' יצחק מאיר שנייד שליט"א

והימים האלו נזכרים ונעשים

הננו לחודע בזה סדר משנת ה'ת"ש ביום הפורים הבעל"ט בחצר ענת בתוך המלך בקהילתנו הק' בבית שמש - יום שישו פורים דפריים תקיים בעה"ת סעודת פורים ומשתה חיון מתוך כסופין והתעוררות בקיודי עזו בבית מדרשינו "אוהל הרסה" בשעה 9:00 בראשות המרא דאתרא רב דפריא דקהילתנו שליט"א

בירושלים - יום ראשון פורים המשולש תקיים בעה"ת סעודת פורים ומשתה חיון מתוך כסופין והתעוררות בקיודי עזו בבית מדרשינו הק' בשעה 9:30 בראשות המרא דאתרא רב דפריא דקהילתנו שליט"א

והיו בעלות המנהג בשעה 5:30 מתאספים באחד בלב אחד מתוך ששעות נפש ורומם למשתה חיון וזיקוקין דקדושה על טהרתו הטוב.

החזן מלבו של עולם אמר במשתה חיון מה שארית וימלא

הנהגת

רבי יצחק בן מוהרנ"ת (יב)

עלייתו לארץ ישראל
ככל תלמידי רבינו ותלמידי מוהרנ"ת, חשק גם ר' יצחק עד למאד לעלות לארץ הקודש, לפרוש עצמו מכל עסקי העולם הזה לגמרי, ולעסוק שם רק בתורה ועבודת השי"ת.

ואכן זכה לכך לקראת סוף ימיו, וכך כותב ר' יצחק ביושבו בארץ הקודש:

"זאת היה בעזרי להתחזק בהרצון כל כך שנים"

"לא בכוחי ומעשי זכיתי לזה, רק בכח זכות אשל הגדול צדיק יסוד עולם הנגמ"ח זצוק"ל ותלמידו הקודש כבוד אמנו"ר זלה"ה זי"ע, אשר הוא הכניס בלבי לנטות לדרכים הקדושים שלו, לילך עם כל העצות הקדושות הנובעים ממנו ז"ל. זאת היה בעזרי להתחזק בהרצון כל כך שנים עד אשר בכוח הגדול ריחם עלי השי"ת וכו', ושמותי נפשי בכפי ובאתי בעזרתו יתברך לארץ הקודש הזה" (עלים לתרופה, מכתבי מוהר"י סימן י').

כפי שכתבנו, כל כוונת ר' יצחק בעלייתו לארץ ישראל היתה לעבוד בה את השי"ת ולהתמסר כל כולו לתורה ולתפילה, וכפי שניכר מכל מכתביו שכתב שם.

ועיין במכתב הראשון מארץ ישראל שכתב: "היה ה' בעזרי וכו' להצליח פה לתכליתי הנצחי לילך בדרכיהם הקדושים, ואזכה לעבוד את ה' מחדש לשקוד על דלתי התורה והתפלה ומעשים טובים ולהוסיף בכל יום אריכות ימים ושנים" (שם סי' ה').

"לבלות ימי שנתיי בארץ הקדושה הזאת בתורה ותפילה"

עוד שם: "היה רצון שאזכה לבלות ימי ושנתי בארץ הקדושה הזאת בתורה ותפילה ומעשים טובים בהרחבת לבבי" (שם סי' ה').

"לזה נכסוף נכספתי כל הימים"

עוד שם: "אליו יתברך תשוקתי ומייחלות עיני לזכני שיהיה לי פה ישיבה טובה, לשקוד על דלתי התורה מחדש, לבלות ימי ושנתי בתורה ותפילה ומעשים טובים כל ימי חיי, בהרחבת לבבי באריכות ימים ושנים טובים, אשר לזה נכסוף נכספתי כל הימים" (שם סי' ה').

"אין דבר גדול מזה"

אמנם, על אף רצונותיו לזה כל ימי חייו, אף על פי כן לא הוציא ר' יצחק את תשוקתו הזאת מן הכח אל הפועל כי אם בסוף ימיו, כי פקודת אביו מוהרנ"ת ז"ל שמרה רוחו שאמר לו פעם אחת שלא יסע לארץ ישראל לדור שם בקביעות עד שימלאו לו ס' שנה. וכן עשה שבשנת תרכ"ח כאשר מלאו לו ס' שנה (כי נולד בשנת תקס"ח) עלה לארץ ישראל והתיישב בעי"ק צפת תובב"א.

"והמוכן מדברי מוהרנ"ת ז"ל, שאף על פי שיישבת ארץ ישראל גדולה במעלתה עד למאוד שמסייע לעבודת ה' וכמובא הרבה בספרי רבינו ז"ל, אבל כבר אמר רבינו ז"ל על הראש השנה שלו להיות בעיר אומן אצלו על ראש השנה "אין דבר גדול מזה" (חיי מוהר"ן), ומה גם שכל קדושת ארץ ישראל נמשך מהצדיק כמו"ש בליקו"מ ח"ב סי' מ', ולכן ציוה לו כנ"ל" (כוכבי אור ד' סי' ח').

ואמרו אנ"ש שמוהרנ"ת ז"ל אמר זה לר' יצחק בכוונה, כי אחר שעלה לארץ ישראל לא חי כי אם שנה וחצי, כי עלה בשנת תרכ"ח ונשאר עד שנת ת"ל שבשנה הזאת נפטר.

נערך ע"י הרה"ח רבי נחמי שווארץ שליט"א בעמ"מ "איצרות עלים לתרופה".

<p>ברכת מזל טוב להרה"ח ר' ישראל זאב דויטש שליט"א להגל ארויס בתו עב"ג הנה"ח אברהם נ"ו בן הרה"ח ר' משה צוקר שליט"א יה"ד שימו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב להרה"ח ר' ישראל זאב דויטש שליט"א להגל ארויס בתו עב"ג הנה"ח אברהם נ"ו בן הרה"ח ר' משה צוקר שליט"א יה"ד שימו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב להרה"ח ר' ישראל זאב דויטש שליט"א להגל ארויס בתו עב"ג הנה"ח אברהם נ"ו בן הרה"ח ר' משה צוקר שליט"א יה"ד שימו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב להרה"ח ר' ישראל זאב דויטש שליט"א להגל ארויס בתו עב"ג הנה"ח אברהם נ"ו בן הרה"ח ר' משה צוקר שליט"א יה"ד שימו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב להרה"ח ר' ישראל זאב דויטש שליט"א להגל ארויס בתו עב"ג הנה"ח אברהם נ"ו בן הרה"ח ר' משה צוקר שליט"א יה"ד שימו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>
---	---	---	---	---